

Oğlan ve Fok

Jane MEADOW

Ođlan ve Fok

Jane MEADOW

Henry denizin yakınındaki küçük mavi bir evde yaşıyordu. Her sabah parlak sarı yağmurluk ceketini ve kırmızı lastik çizmelerini giyerdi. Bez çantasını kapıp sahile koşardı. Çizmelerinin altında kum yumuşacıktı ve tuzlu rüzgâr kıvırcık siyah saçlarını dağıtırdı. Henry sahili dünyadaki her yerden daha çok severdi.

Henry o sahildeki her deniz kabuğunu ve taşı bilirdi. Yengeçlerin nerede saklandığını, gelgit havuzlarının nerede parıldadığını bilirdi. Ama en sevdiği yer, pürüzsüz kayaların sessiz bir koy oluşturduğu en uzak uçtu. Fokların dinlenmeye geldiği yer orasıydı. Henry sessizce oturur ve ela gözleri hayranlıkla açılmış halde onları uzaktan izlerdi.

Foklar tombul ve pürüzsüzdü; gri-kahverengi benekli kürkleri ve koyu yuvarlak gözleri vardı. Bıyıklı burunları kumda uyuklarken seğirirdi. Yavrular daha açık renkli ve daha yuvarlaştı, küçük yastıklar gibi kıvrılmışlardı. Henry asla yaklaşılmazdı. Onların huzura ve sessizliğe ihtiyacı olduğunu bilirdi. 'Sizi güvende tutacağım,' diye fısıldar, aralıklı dişleriyle gülümserdi.

Güneşli bir cumartesi, Henry çantasıyla koya koştu. Ama oraya vardığında olduğu yerde durdu. Bir kalabalık ziyaretçi doğruca foklara doğru yürüyordu! Daha yakından bakmak için kollarını sallayıp bağııyorlardı. Foklar başlarını kaldırdı, koyu gözleri kocaman ve korkmuştu. Bazıları üzgün ve korkmuş halde suya doğru kaydı.

Henry'nin kalbi hızla çarptı. 'Çok yaklaştılar!' dedi kendi kendine. 'Fokların alana ihtiyacı var!' Yardım etmek istedi ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Tam o sırada, parlak ceketli iki kişinin kalabalığa doğru yürüdüğünü gördü. Biri deniz kurtarma rozetli turkuaz bir su geçirmez ceket giyyordu. Diğerinin turuncu bir can yeleği ve boynunda dürbünü vardı.

Gri tutamlı örgüleri olan uzun boylu kadın öne çıktı. 'Merhaba millet!' dedi sakın ve güçlü bir sesle. 'Ben Mara, bu da Finn. Biz deniz koruma uzmanlarıyız.' Elinde bir panoya vardı. 'Bu foklar dinleniyor. Sağlıklı kalmaları için sessizliğe ve alana ihtiyaçları var.' Ziyaretçiler ayaklarını sürüdü ve mahcup göründüler.

Kum sarısı saçlı ve burnu güneşten yanmış genç adam Finn nazıkçe gülümsedi. 'Lütfen kayaların arkasından izleyin,' dedi. 'Güvenli bir mesafe bırakın. Böylece foklar korkmaz.' Ziyaretçiler başlarını salladı ve yavaşça geri çekildiler. Foklar yeniden sakinleşti ama Henry hâlâ gergin olduklarını anlayabiliyordu. Daha fazla bir şey yapmak istedi.

Henry Mara ve Finn'e doğru yürüdü. 'Ben Henry,' dedi, çilli burnu kırışarak. 'Bu fokları çok seviyorum. Ama insanlar her zaman nasıl davranacaklarını bilmiyor.' Mara diz çöktü. 'Haklısın, Henry,' dedi. 'Tabelalar yardımcı olabilir. Herkese mesafeyi korumayı hatırlatan parlak, anlaşılır tabelalara ihtiyacımız var.' Henry'nin ela gözleri parladı. 'Ben yardım edebilirim!' dedi.

Mara Henry'ye sahilin bir haritasını gösterdi. 'Tabelaları buraya, buraya ve buraya koyacağız,' dedi, işaret ederek. Finn bir kova dolusu boya fırçası ve birkaç tahta levha getirdi. 'Büyük harfler ve resimler boyayacağız,' dedi. 'Tabelalarda ne yazmalı?' Henry derin düşündü. 'Fokları güvende tutun! Geride kalın! Onlara alan verin!' dedi. Mara ve Finn sırtıttı.

İşe koyuldular. Henry yuvarlak gözlü büyük gri bir fok boyadı. Mara sözcükleri kalın harflerle yazdı. Finn tabelaları ahşap direklere çaktı. Henry'nin sarı yağmurluk ceketini boyayla lekelenmişti ve aralıklı dişleriyle gülümsemesi iyice yayılmıştı. 'Bu tabelalar herkesin hatırlamasına yardımcı olacak,' dedi. 'Ve foklar endişelenmeden dinlenebilecek.'

Ertesi sabah Henry ve koruma uzmanları tabelaları koyun çevresine yerleřtirdiler. Parlak levhalar güneř ışığını yakaladı. Bir tabelada yavrusuyla bir fok resmi vardı ve 'Lütfen mesafenizi koruyun' yazıyordu. Bir diğeri 'Sessiz sesler, mutlu foklar' yazıyordu. Ziyaretçiler okumak için durdu. Gülümsediler ve başlarını salladılar, sonra sessizce izleme kayalarına yürüdüler.

Kısa süre sonra foklar değişikliği fark etti. Ziyaretçiler uzakta kaldı ve sahil sakinleşti. Büyük bir fok başını kaldırıp etrafına baktı. Sonra yumuşak bir iç çekişle tekrar yere uzandı. Yavrular annelerine sokuldu. Henry bir kayanın arkasından izledi, kalbi gururla doldu. 'Yine huzurlular,' diye fısıldadı.

Mara elini Henry'nin omzuna koydu. 'Harika bir şey yaptın,' dedi. 'Bu tabelalar insanların yaban hayatına yıllarca saygı duymasına yardımcı olacak.' Finn Henry'ye çak bir beşlik verdi. 'Sen gerçek bir koruma uzmanısın,' dedi. Henry'nin çilli yanakları pembeye döndü. 'Ben sadece fokların mutlu olmasını istedim,' dedi. Ve bu, hepsinin en güzel duygusuydu.

O günden sonra Henry her sabah koya gitti. Tabelaları kontrol etti ve çöpleri topladı. Bazen başka çocukların aileleriyle tabelaları okuduğunu gördü. 'Bak, geride kalıyorlar!' dediğini duydu bir kızın. Henry aralıklı dişleriyle gülümsedi. Foklar huzur içinde uyukladı, benekli kürkleri güneşte parlıyordu. Koy bir kez daha güvenli ve sessizdi.

Henry yaban hayatına saygı duymanın hayvanlara alan vermek anlamına geldiğini öğrendi. Fokların dinlenmek için sessizliğe ihtiyacı vardı ve tabelalar herkese nazik olmayı hatırlattı. Henry yardımcı fikriyle gurur duydu. Küçük bir oğlanın bile büyük bir fark yaratabileceğini biliyordu. Ve güneş denizin üzerinde batarken foklar yumuşakça havladı, sanki teşekkür eder gibi.

Artık Henry sahilde her yürüdüğünde foklara yardım ettiği günü hatırlıyor. Sarı yağmurluk ceketinin kolunda hâlâ bir boya lekesi var. Onu gururla giyiyor. Tabelalar dimdik duruyor ve foklar rahatça dinleniyor. Ve Henry biliyor ki biraz özen ve bolca nezaketle herkes sahili mutlulukla paylaşabilir.